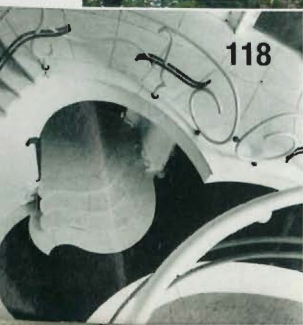

128

118

- 114 Exposities
- 117 Lezersservice
- 118 Veilingen
- 121 Theater
- 122 Boeken
- 123 CD rubriek
- 124 Hans Talma
- 127 Lezersservice
- 128 Uit eten
- 130 Wijnstreken

De zwarte fascinatie van een lijken schilder Een uitzonderlijke gekte

Hans Talsma

De laatste tijd wil Hans Talsma nog wel eens een kleurrijke opera-scène schilderen. Maar verder zijn het toch vooral begrafenissen, doodgravers, strenge rechters en eenzame beklagden. Al vele jaren lang, al sinds zijn kindertijd. Waarom?

Talsma weet dat de man in de straat hem knettergek vindt, maar dat deert hem niet.

Zijn werk vindt gretig aftrek, hij schildert niet voor de kunstuitleen.

Talsma lacht. 'Het drama van de dood,' zegt hij, 'is springlevend! Iedereen gaat dood, maar niemand wordt daar graag mee geconfronteerd.' Op de vraag of dat ook voor hem geldt, antwoordt hij dat hij de dood eigenlijk verschrikkelijk mooi vindt. En een beetje dubbel ook. 'Kijk maar naar mijn schilderijen: de dode is nog niet begraven. Neem je de rechtbank-serie, dan voel je aan dat het vonnis over de veroordeelde nog niet is uitgesproken. De afloop is nog open.'

De fascinatie van Hans Talsma met rechtszittingen is autobiografisch, omdat hij ooit voor de rechtbank moest verschijnen nadat zijn toenmalige partner op rekening van de schilder wat te royaal bij postorderbedrijven had besteld. Talsma: 'De zaak werd gespoeneerd, maar die zitting fascineerde mij mateloos. Ik heb eindeloos rollenspel gespeeld met kruisverhoren en wedervragen. De rechter werd uiteindelijk een soort vaderfiguur voor me, een wijze man met een gewichtig oordeel - bestraffend en opvoedend. In mijn schilderijen van rechtszittingen keren die rollenspelers steeds weer terug.' Hoewel een psycholoog over zowel de rechters als de doodgravers opmerkte dat ze een indruk van volgevreten narcisme wekken, betwijfelt de schilder Talsma of dit iets met zijn eigen persoonlijkheid te maken heeft: 'De doodgravers wekken de idee dat ze door God gezonden zijn. Daar herken ik mijzelf niet in, maar het is natuurlijk een gegeven dat de keuze voor een bestaan als kunstenaar automatisch een aantal maatschappelijke conformismen uitsluit. Ik sta duidelijk meer aan de zijlijn dan in de maatschappij.'

Ingehaald door de dood

Hebben de rechtszittingen een directe gebeurtenis als aanleiding, de doodgravers hebben Talsma juist ingehaald! Op 30 december 2000 had hij een afspraak met de dirigent van het Mozartkoor in Hoorn. Op een kerstboom met lichtjes na was het huis donker en er werd niet opgedaan. Na enkele wandelingen door het dichtgevroren Hoorn keerde

Afscheid 70 x 95 cm.

